

her i Landet. Naar Statsskovenes Arbejdere have 1 Kr. 60 Øre daglig, er det i høj Grad vanskeligt at tvinge private Arbejdsgivere til at yde mere, end Staten betaler sine Folk. Disse Lønninger have derfor den i høj Grad uheldige Følge, at Skovarbejderne som Helhed her i Landet maa arbejde for de i høj Grad ugunstige Lønninger, som Staten har fastholdt. Alt-saa baade af Hensyn til Statsskovenes og til de private Skovejeres Arbejdere hen-stiller jeg, at man søger at forbedre klæk-kelig de Lønninger, Skovarbejderne hidtil have arbejdet for. Det er umuligt for dem at føre en nogenlunde menneskeværdig Tilværelse med Lønninger, der ere saa langt nede, som Tilfældet er.

Jeg har for nylig været til Stede ved et Møde af Skovarbejdere og fik der en Række Oplysninger om deres i høj Grad uheldige Livsvilkaar. Jeg skal dog ikke opholde det høje Tings Tid med disse Oplysninger, men blot nævne, at det er oplyst for mig, at adskillige Arbejdere i det rige Vallø Stifts Skove have mellem 1 og 1½ Kr. om Dagen paa egen Kost og med Tillæg af eget Værktøj, og der henvistes til, at det var umuligt at faa bedre Lønninger der, fordi Statens Skovarbejdere ikke ere bedre lønnede, end Tilfældet er. Det synes mig derfor ikke forsvarligt at opretholde disse slette Lønningsforhold. Der er tværtimod den allerstørste Grund for Ministeren til at tilvejebringe en Reform her, hvor der er Tale om en stor Del af de Arbejdere, der længst og mest have været tilsidesatte. Det er et af de Omraader, hvor der ikke er Grund til at vise Sparsommelighed, men hvor der er Grund til at anvende nogle af de Penge, der kunde spares paa andre Felter af vort omfattende Budget.

Jeg henviser til, idet jeg her omtaler Skovarbejderne og Statens Pligt til at hjælpe Landarbejderne til Jord, at der rundt om i vort Land ligger store Værdier, som Staten ret let kunde erhverve og anvende i disse Formaalets Tjeneste. Jeg skal ikke omtale alle de store Godser, men kun henvise til to, som ligge i eller umiddelbart op til min Valgkreds, de adelige Frøkenklostre Vallø og Vemmetofte. Jeg henstiller til den højtærede Regering hurtigst muligt at inddrage dem under Statens Bevillingsmyndighed og lade deres Indtægter og Udgifter gaa ind paa Finansloven. De give et klækkeligt Overskud, give os Midler til at forhøje Skovarbejdernes Løn og give os Mulighed for ved en anden Driftsmaade at skaffe Plads til mange

Hundrede eller Tusinde Arbejdere, der hellere end gerne ville i Besiddelse af denne Jord, der ligger hen mere eller mindre godt dyrket. Disse Ejendomme kunne efter alt, hvad der hidtil er oplyst, inddrages under Statens Bevillingsmyndighed, der er ikke synderlig Vanskelighed forbundet dermed. Vi komme saa nok ud over det Spørgsmaal, hvorledes det skal gaa med de adelige Frøkener, der have Krav paa at bo der eller faa Penge derfra. Det Spørgsmaal har for saa vidt mindre Betydning. Ejendommene give trods de store Udgifter til Frøkenerne — der er ikke saa overmaade mange — et stort Overskud, saa at der stadig dynges Kapital op, og nu og da er der Vanskelighed ved at finde Afsætning for dette betydelige Overskud.

Jeg vil derefter tillade mig at henlede Opmærksomheden paa Funktionærernes Stilling ved de private Jernbaner. Dette Spørgsmaal var stærkt fremme i forrige Samling, navnlig ved Behandlingen af Jernbaneloven. Men siden have vi jo faaet en ny Minister for offentlige Arbejder, og jeg tillader mig at henstille, om han ikke finder det urimeligt, at Privatbanernes Arbejdere fremdeles ere overlæssede med Arbejde og lang Arbejdstid for en uanstændig lav Løn. Da jeg i forrige Samling i saa høj Grad fremkom med specielle Oplysninger i denne Sag, skal jeg ikke nu komme ind paa Enkelt-heder, men blot som Eksempel nævne, at Baneformændene ved visse Privatbaner, f. Eks. Vejle—Horsens, Hammel—Aarhus og Ska-gens-Banen, have en Begyndelsesløn af 600 Kr. aarlig, medens de Baneformænd, der ere lige-stillede med dem under Staten, have 1,200 Kr. Er det dog ikke et utidigt og urimeligt Forhold, at disse Baner, der have faaet Koncession af Staten, og med hvilke Staten har et vist Indseende, faa Lov til at arbejde med Funktionærer, der lønnes saa lavt og i den Grad ere overbebyrdede med Arbejde, som Tilfældet er med en Mængde af dem? Statens Indflydelse burde udstrækkes til ogsaa at gælde Funktionærerne og ikke indskrænkes til Lokomotiver, Vogne og Spor. Bestyrelserne for de private Baner have for ganske nylig ved et Delegeret-møde afvist det Lønkrav, der var stillet, i hvert Fald angaaende en samlet Ordning. Maaske kan det lykkes Funktionærerne ved deres Organisation at faa nogle Lønforbedringer her og der hos Banerne enkeltvis. Men det forekommer mig, at Staten har et vist Ansvar ogsaa for Driften af disse Baner, og at det derfor ikke kan være den ligeegyldigt, hvorledes Personalets Løn og øvrige Arbejdsvilkaar ere.